

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: R. T.**, zastoupen Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem, se sídlem Veletržní 828/59, Praha 7, adresa pro doručování: Jana Zajíce 36, Praha 7, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 5. 2004, č. j. 14 Az 629/2003 - 23,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Martě Čihákové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 1075 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci usnesení.

Odůvodnění:

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým bylo podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), odmítnuto řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM - 1397/VL - 10 - P08 - 2003 ze dne 21. 11. 2003, kterým bylo rozhodnuto, že účastník řízení nesplňuje důvody udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona; a o nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel především namítá, že Krajský soud v Ústí nad Labem posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem. Dále uvádí, že shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu a v projednání věci u krajského soudu, který podle názoru stěžovatele projednal věc v rozporu se zákonem o azylu.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. Současně požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, což odůvodnil tím, že má obavu z nuceného opuštění České republiky a následného odjezdu do Uzbeké republiky, kde mu podle jeho mínění hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů, a dále porušením právních předpisů ze strany příslušných orgánů, které rozhodovaly o jeho žádosti a azyl. Rovněž požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti.

Kasační stížnost byla doplněna k výzvě soudu ve stanovené lhůtě advokátkou, jež byla stěžovateli ustanovena usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 11. 2004, č. j. 14 Az 629/2003 - 41. V podání ze dne 3. 1. 2005 stěžovatel uvádí, že se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu, neboť v řízení o udělení azylu dostatečně doložil skutečnosti opravňující jeho žádost. Dále uvádí, že v celém řízení byla porušena jeho práva, protože neměl možnost jednat ve svém jazyce, poskytnutá pomoc prostřednictvím přizvaného tlumočníka byla nedostačující pro odlišnost stěžovatelova jazyka a bránila mu proto v tom, aby mohl podrobně rozvést důvody, které ho vedly k odchodu ze země a k žádosti o udělení azylu. V této souvislosti se stěžovatel zmiňuje o tom, že jako mladý člověk se politicky angažoval a dostal se do situace, kdy byl opakovaně vyslýchán pro svoje projevy, které nebyly v souladu s programem současně vedené politiky. Měl zájem na změně poměrů v rodné zemi, a proto se snažil zapojit do veřejného života. Jeho postoje potom vedly k tomu, že neměl možnost řádného materiálního zabezpečení, což bylo důvodem pro jeho odchod ze země. Stěžovatel je přesvědčen, že mu měl být udělen azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu a domnívá se, že se krajský soud měl zabývat otázkou, zda stěžovatel vzhledem k uvedeným skutečnostem splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu. Domnívá se proto, že je dán důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V podání ze dne 26. 1. 2005 pak s odkazem na shora uvedené doplnění kasační stížnosti znovu ještě konkretizuje tyto důvody s tím, že byl nucen odejít ze země původu, protože mu bylo zabráněno pokračovat ve studiu, když byl bezdůvodně ze školy vyloučen a neměl možnost obrany. V souvislosti s tím následovalo komplikování života matce stěžovatele, která ztratila zaměstnání, bylo jí vyhrožováno a poté jí byl zabrán byt. To vše bylo důvodem k odchodu, jako jedinému řešení neúnosné situace. Dále uvádí, že v České republice začal studovat, navštěvuje jazykovou školu h. m. P. v P. 1, Š. u., mají s matkou pronajatý byt a vytvořili si veškeré podmínky k dalšímu životu. Stěžovatel má jediný zájem na tom, aby mohl dostudovat a získat vzděláním potřebnou kvalifikaci pro svůj další život. V závěru stěžovatel opakovaně uvádí, že se domnívá, že v jeho případě jsou dány důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) a § 14 zákona o azylu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané kasační stížnosti uvádí, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí soudu, byla vydána v souladu s právními předpisy. K námitkám týkajícím se neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu pak správní orgán odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, jmenovitě pak na rozsudek tohoto soudu sp. zn. 2 Azs 65/2003, podle něhož správní orgán rozhoduje o humanitárním azylu v rámci správního uvážení, a dále pak na rozsudek sp. zn. 3 Azs 12/2003, podle kterého na udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo. K námitkám právní zástupkyně týkajícím se nemožnosti stěžovatele jednat v jeho mateřském jazyce, pak správní orgán odkazuje na správní spis, v němž je založeno prohlášení o jazyce stěžovatele, v němž je výslovně uvedeno, že si žadatel výslovně přeje, aby řízení bylo vedeno v jazyce ruském. Proto byl i následně veden pohovor v tomto jazyce za přítomnosti tlumočníka z jazyka ruského. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a dále na vydané

rozhodnutí. Navrhuje proto vzhledem k výše uvedenému odmítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost a rovněž neshledává důvody k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) - e) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, c) zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce, d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, e) nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Napadeným rozhodnutím krajský soud řízení odmítl pro neodstranění vad žaloby. Pokud stěžovatel s tímto rozhodnutím nesouhlasil, musel v kasační stížnosti namítat, že jeho žaloba měla potřebné náležitosti a že výzva soudu k odstranění vad podání neměla své opodstatnění; stěžovatel měl tedy namítat nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Takto však stěžovatel nepostupoval a v kasační stížnosti výslovně uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., jež v doplnění kasační stížnosti k výzvě soudu specifikoval a uvedl, že uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Jestliže stěžovatel napadá vadu správního řízení, která vůbec nebyla předmětem soudního rozhodování, uvádí jiné důvody, než které pro tento případ připouští § 103 odst. 1 s. ř. s., a zatěžuje tak kasační stížnost vadou, která způsobuje, že taková kasační stížnost je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná.

Kasační stížnost není ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustná a Nejvyšší správní soud ji proto jako nepřipustnou odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.). Za těchto okolností pozbylo na významu rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku.

Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti zastupován ustanovenou advokátkou, již byla přiznána odměna, jak uvedeno v bodě III. výroku tohoto rozhodnutí. Nejvyššímu správnímu soudu byla dne 22. 2. 2006 doručena plná moc ze dne 27. 1. 2006, kterou stěžovatel udělil k zastupování v řízení o kasační stížnosti před tímto soudem zvolenému advokátu Mgr. Andreji Perepečenovi, jež je uveden ve smyslu platné právní úpravy v záhlaví tohoto rozhodnutí jako zástupce stěžovatele.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byla usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 11. 2004, č. j. 14 Az 629/2003 - 41, pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal advokátce JUDr. Martě Čihákové odměnu ve výši 1075 Kč (jeden úkon právní služby po 1000 Kč spočívající v písemném podání soudu ve věci doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, a jeden režijní paušál po 75 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu